

ΡΑΧΜΗ ΚΑΙ ΝΙΣΑΝΙΑΝ

Οι δύο καλλιτέχναι—ο πρώτος—τουρκος, ο δεύτερος αρμένιος—είς μίαν χαρακτηριστικήν σκηνήν του νέου τουρκικού έργου «Ο έπαίτης της Σταμπούλ» τὸ ὁποῖον θὰ προβληθῆ λίαν προσεχῶς καὶ εἰς τὴν πόλιν μας εἰς δύο συγχρόνως κεντρικοὺς κινηματογράφους. Ἡ ἀνωτέρω νέα τουρκικὴ ταινία παραγωγῆς «Ἰπεκτοῦ Φέρρ», σκηνοθεσία Ἐρτογρούλ Μουχλίν βέη, εἶνε ὀμιλοῦσα τουρκιστὶ «γυρισμένη» στὰ ἔν Παρισίους σκύντιο τῆς Tobis-Klang-Film.
(Σχετικὴ περιγραφή εἰς τὴν 5ην σελίδα)

ΠΡΟ ΠΑΣΗΣ ΑΛΛΗΣ ΔΙΑΦΗΜΣΕΩΣ
ΑΦΙΝΟΜΕΝ ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΝΑ ΟΜΙΛΗΣΟΥΝ
ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΞΙΑΣ ΤΩΝ ΗΧΗΤΙΚΩΝ ΜΗΧΑΝΗΜΑΤΩΝ

Samson Electric Co.

CANTON, MASS.

Ίδου τι γράφουν αι έγκριτοι εφημερίδες του Ήρακλείου (Κρήτης) περί της τελευταίας εγκαταστάσεώς μας, Μούβιτον—Βίταφον, εις τό εκεί μεγάλο κινηματοθέατρον του κ. Κ. Λιναρδάκη ΑΠΟΛΛΩΝ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΙΔΗ

ΣΑΜΣΩΝ ΕΛΕΚΤΡΙΚ. Είναι ή μόρα των μηχανημάτων του όμιλούντος ως έπληροφορήθημεν, διά των όποιων έκαμε όλωσ διόλου άδούρα την εγκατάστασιν εις τον « Απολλωνα » ό « Έλλην μηχανικών επί των εγκαταστάσεων της αντιπροσωπευόσης την μόραν αυτήν εταιρίας Φραγκητέη » κ. Γ. Παπαλεξάνδρου εξ Αθηνών κατορθώσας χωρίς θόρυβον και διαφημίσεις να δημιουργήση μίαν όνειρόδη έπιτυχίαν, ένα πραγματικό θρίαμβο, όσον άφορᾷ την θαυμασίαν άπόδοσιν και τον τέλειον καθ' όλην την γραμμην συγχρονισμόν των μηχανημάτων ΣΑΜΣΩΝ ΕΛΕΚΤΡΙΚ κατορθώσας να άποδείξη διά πολλοστήν φοράν την ύπεροχήν των μηχανημάτων αυτών. Ένα μπάρο άληθινό στόν εύσυνείδητο και καλό ύπολογιστή μηχανικών κ. Γ. Παπαλεξάνδρου, που με ύπομονή, έπιμονή και μαθηματική ακρίβεια κατόρθωσε να παρουσιάση λειτουργίαν όμιλούντος, έφάμιλλον, ίσως και άνωτέραν εκείνης των άθηναϊκών τοιούτων. Του δέ ρέκτου και άποφασιστικού έπιχειρηματίου κ. Κ. Λιναρδάκη, σφίγγομε τό χέρι με θαυμασμό για την πραγματική έκκλησι που μάς παρουσίασε.

ΘΕΑΤΗΣ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΣΚΕΨΙΣ

ΘΑΥΜΑ.—Ένα κινηματογραφικόν έργον γιά ν' άρέση στόν κόσμο, προβαλλόμενον άπό όμιλούντα κινηματογράφον, πρέπει να ύπόσχῃ σ' αυτό θεαματικότης και' άρχάς, έπειτα λίγη άναλογία όμιλούσας, καλή άπόδοσις του μηχανήματος και τό παίξιμο των ήθοποιών. Όταν μία ταινία συγχρονώνει αυτά τά χαρίσματα, στό κοινόν άρέσει. Έδτυχώς όσον άφορᾷ τά μηχανήματα όμιλούντος ή εγκαταστάσις που έχει γίνει στόν « Απολλωνα » άπό τον κ. Γ. Παπαλεξάνδρου είναι έπιτυχεστάτη. Η προβαλλομένη μέχρι προχθές στόν « Απολλωνα » ταινία « Νό Νό Νανέτ » ήταν θαύμα θεαματικότητος άλλα και άποδόσεως. Έχασαν όσοι δέν την είδαν.

**ΠΛΕΟΝ ΤΩΝ ΤΡΙΑΚΟΝΤΑ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΩΝ SAMSON ELECTRIC ΛΕΙΤΟΥΡΓΟΥΝ
ΗΝ ΚΑΘ' ΟΛΗΝ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ. ΛΙΠΑ ΝΕΑΙ ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΥΠΟ ΕΚΤΕΛΕΣΙΝ
ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΠΟ ΔΡΑΧ. 50000 ΚΑΙ ΑΝΩ**

Τιμαί και εύκολία πληρωμής άφαντάστως συμφέρουσαι

Γενικοί Αντιπρόσωποι διά την Ελλάδα, Άλβανίαν, Κύπρον και Δωδεκάνησον

Κ. ΦΡΑΓΚΕΤΗΣ & Ε. ΦΟΥΣΙΑΝΗΣ

Γραφεία και Έκθεσις—ΑΘΗΝΑΙ—Όδός Χαλκοκονδύλη 39α

Τό Γραφείον μας ΔΙΑΘΕΤΕΙ προς ένουσίαν και μεγάλον άριθμόν ΟΜΙΛΟΥΣΩΝ και ΒΩΒΩΝ ταινιών, διάφορα όρτυς και όλόκληρον σειράν έπισοδικών έργων.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησί Δρ. 100.—
Έξάμηνος > 60.—
Τρίμησις > 30.—
Έξωτερικού Γενικώς
Έτησί Δραχμαί 200.—
Έξάμηνος > 100.—
Αι συνδρομαί άπαραίτη-
τως προπληρώνονται

ΕΤΟΣ Βον ΑΡ. 28 (287)

Δεκατενθήμερος Κινηματογραφική Έπιθεώρησις Διευθυντής

ΗΡΑΚΛΗΣ Β. ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Γραφεία : όδός ΦΕΙΔΙΟΥ άριθ. 11

ΤΗΛΕΦΩΝΩΝ 1—56

ΚΑΤΑΧΩΡΗΣΙΣ ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΩΝ

Ό στίχος... Δρ. 10.—
Η σελίς... > 1000.—
Κατ' άναλογία τά κλά-
σματα.
Ίδιώτερα συμφωνία διά
δημοσιεύσεις άγγελίων
διαρκείας.

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡ. 10

Ο ΙΔΕΩΔΗΣ ΤΥΠΟΣ ΤΟΥ ΞΕΝ ΠΡΕΜΙΕ

Τό ζήτημα της άνδρικής όμορφιάς έταίε πάντα πρωτεύοντα ρόλο όχι μόνον στό δημόσιο βίο των ανθρώπων, άλλα και στόν ιδιωτικό. Όπως δηλ. ένας όμοιος πολιτικός, ένας όμοιος στρατιώτης, δημιουργεί μίαν εύθεστη άτμόσφαιρα γύρω του έτσι και ένας νέος, όποιοφίλος μελλόνόμος, πρέπει να βασιζή τά 90 οσο ή; έπιτυχίας του, τόσο στους καλούς τρόπους του όσο και στην όμορφιά του. Έχουμε άπειρα παραδείγματα άπό την ιστορία ώραιων άνδρών που έθορύβησαν τον κόσμο με τό άνδρικό τους κάλλος και έτάραξαν την ιδιωτική γαλήνη πολλών οικογενειών. Ό Άλκιβιάδης, ό Δόν Ζουάν, ό Μπουρμελ τι άλλο ήσαν παρά ή ένάσχεση του ίδεώδους της άνδρικής όμορφιάς. Έδκόλα λοιπόν μπορεί κανείς να συμπεράνη τό ρόλο που παίζει ή άνδρική όμορφιά στόν κύκλο της τέχνης.

Τό Θέατρο και πρό παντός ό Κινηματογράφος απέκάλυψαν αυτή τή σπουδαιότητα. Είν' άλήθεια πως ό Κινηματογράφος περισσότερο. Στο θέατρο, μπορεί τό πράγμα να έξοικονομηθή. Πολλές είναι ή περιπτώσεις που διάσημοι ήθοιοιοι περαμένοι στά χρόνια έπαίξαν σε ρόλους νεανικών. Η θεία Σάρα Μπερνάρ σε μεγάλη ηλικία ακόμα έπαίξε τον « Αετιόδα », ή Σοφία, ή Ντο ζε πολλές φορές, κατά τόν ίδιο τρόπο, άναγνώσκον παλαιές τους έπιτυχίες. Τό ίδιο συμβαίνει και στους άνδρες ήθοιοιούς. Ό Μόυς, ό Μουνέ—Σουλύ και ό Κοκλέν πολλές φορές έπαίξαν ρόλους ζέν—πρεμιέ, με μεγάλη έπιτυχία. Και τόυτο ένφ είχαν πόνον γίνει διάσημοι. Άλλ' άκριβώς αυτή ή ώριμότης των τους ώφέλησε. Γιατί όσο κι' άν γίνονται άπλούστατοι, έν τούτοις οι ρόλοι του ζέν—πρεμιέ όσον και της ένζενί είναι οι πλέον δυσκολοαπόδοτοι. Με τόυτο δέ θέλω να πώ ότι οι ρόλοι αυτοί πρέπει να παίζονται άπό μεσούς ήθοιοιούς. Άλλοστε ύπόχρον διάφοροι σχολαί ως πρός αυτό τό ζήτημα. Θέλω άπλόως να έπισημώ τό σπουδαιότητα των ρόλων αυτών και έπομένως και τόνο προσώπων που τά ύποδύονται.

Άλλ' ένφ στό θέατρο χορούν τέτιες ύποχωρήσεις, στόν Κινηματογράφο θεωρούνται άδύνατες. Κι' είναι εύλογο. Η ανάγκη της έμφανσεως των προσώπων όπως έχουν, χωρίς τό φόβο του μακιγιάζ που συνήθως είναι άπαραίτητο για τίς θεατρικές έμφανίσεις, ή τελειότης των μηχανικών μέσων και ό έκμηδενισμός της άποστάσεως, απέκλεισαν όποσδήποτε τίς επικίνδυνες αυτές έπεμβάσεις.

Μένει λοιπόν τώρα να εξετασθή τό ζήτημα επί άλλου έπιπέδου επί του έπιπέδου δηλ. του άνδρικού τύπου που εξεμεταλλεύθη κατά καιρούς ό Κινηματογράφος.

Τό ζήτημα έχει ποικίλη και πολυσύνθετη ιστορία. Κι' άν λέγαμε ότι ούδέποτε ύπήρχε βασικός τύπος στόν Κινηματογράφο δέ θα πέφαμε έξω. Έν τούτοις ή έκλογή του τύπου του ζέν πρεμιέ άκολουθεί δύο βαθύτερους όρτυς: τον Παρισινό και τον Άμερικανικό. Βεβαίως πλάι σ' αυτούς ύπάρχουν κι' άλλοι. Ό Γερμανικός, ό Ιταλικός και ό Σουηδικός. Είναι φυσικό. Κάθε χώρα διαλέγει και τον άνάλογο άνδρικό τύπο στά έργα που κινηματογραφεί.

Η παραλλαγές όμως αυτές δέ μάς ενδιαφέρουν. Πρόκειται για δύο βασικούς τύπους που είχαν έναν αντίκτυπο στην Τέχνη.

Έδύς άμέσως θα συνηγορήσω ύπέρ του Άμερικανικού τύπου που εισήγαγε ιδίως τώρα τελευταία ό Άμερικανικός Κινηματογράφος. Και τόυτο γιατί όχι μόνον άντιπροσώπει ή φινέσας της έποχής, για τό πνεύμα της. Οι Άμερικανοί ως πρός αυτό τό ζήτημα ήγήθησαν ό τι ή άνδρική έννοια πρέπει να περιέχεται πλήρως εις τον ρόλο του νέου έραστου. Έπροχώρησαν μάλιστα περισσότερο: έπέβαλαν, ίσως κάπως χοντροκομένα, μία τεχνουργία άλλη και τραχιά, Συνεταύθησαν τον φυσικό και όψιον άνδρα με τ' και' έξοχήν λεπτά συνασθήματα.

Ό Παρισινός, δέν τό έννοει αυτό. Η πολυτελής καλλιέργεια, ό κοσμοπολιτικός έπιλογος, ή λαμπρή σταδιοδρομία του διά μέσο βασιλικών και αυτοκρατορικών κλάδων που άφηναν καταφανή ήχη κοπόσεων κι' αισθησιακής καταχρήσεως, έπέβαλαν μίαν άσθενή και μυγαγγική άντίληψη στο ζήτημα του έρωτος. Κι' όχι μόνον αυτό. Η συχνή έπιμείζια των έτεροφύλων, κάποια στάσις μνήσεως των ενγεγών εις γυναικείας μόδας, ή ρομαντική κλίση της Γαλλικής ψυχής και ή τελεία ύποδούλοση του άνδρος στην παντοδυναμία της γυναικείας, προπαρασκεύασαν έναν τύπον άνάμικο από άνδρική τραχύτητα και γυναικεία λεπτότητα, ή όποια βαθμυδόν έπεκράτησε και έπεβλήθη και στόν άνδρα. Γιατί δέν πρέπει να ξεχνάμε πως τό Παρίσι είναι γυναικείο, είναι στίχοι, είναι χρασά. Άλλ' ό Άμερικανός είναι ό μπίζνες, είναι πράξη, είναι θέση. Γι' αυτό και ό Άμερικανός ζέν πρεμιέ είναι ό και' έξοχήν άνδρας.

Πάρτε και παραβάλλετε τους ζέν πρεμιέ των δύο αυτών σχολών και θα ήγητε τη διαφορά. Ό σθεναρός και τραχύς Τζων Γκιλμπερτ πλάι στόν έπιανυδνόνα γλυκοπρόσωπο Κατέν, ό Ούάλλας Μπλου, ό όμοιος άνδρας πλάι στόν όμοιαύο του Γάλλο Μπουρντέλ (που αναδίνει γυναικεία μουσικάθημα μ' όλες τίς αδαιργές κινήσεις του) ό μεγάλος Μπάφρμφορ πλάι στόν φραντζέο Άντζελο (που όλη ή άνδρική κατατομή του δέν τον βοηθεί να ξεπανάξη ή Γαλλική του γλυκύτητα), οι νέοι τέλος Μονγόμερσ και Γκάρν Κούτερ πλάι στους γλυκανάλατους Μυρά και Άντορ Ροάν, άκόμα τό κινηματογραφικό άγος—με τίς θαυμαστές έπιτυχίες—(Γερμανόν αυτών) Βίλλν Φόρστε πλάι σ' έναν γίγαντα όμορφιάς Νοβάρρο και τόσοι και τόσοι άλλοι που ένσπυρον την άποψη αυτή. Θα πητε. Άπ' όλους αυτούς ποιος είναι πέρσιος; Όλοι. Μά πρέπει, δυστυχώς να όμολογήσουμε πως οι Εύρωπαίοι έρασταί τους βάλλαν κάτω τους Άμερικανούς. Δυστυχώς... Τό Γαλλικό Θέατρο, από τό όποιο τροφοδοτήθηκε ως επί τό πλείστον και ό Γαλ. Κινηματογράφος, έχει μία άλόγητη παράδοσις στο ζήτημα του ζέν-πρεμιέ.

Από άπόψεως θεατρικής ίσως είναι ιδεώδεις έρασταί οι Γάλλοι. Έχουν ένθουσιασμό, γλυκύτητα, εύστοφία και πρό παντός θερμό παλμό. Άλλά ή Σχολή τους έαρβυς

Η ΚΡΙΤΙΚΗ ΜΑΣ

ΜΙΑ ΝΥΧΤΑ ΑΓΩΝΙΑΣ

'Ομιλούσα γαλλιστί Προεβλήθη στο «Πάνθεον»

Το φιλμ αυτό που δεν είναι άλλο από το «Υν νουβ ντέ νάφλ» ποζεί σημαίνει τον αφηνδισαμόν της Παρισινής αστυνομίας εις τα καταγύσες της πρωτεύουσας του κομμ. Το ξθαριεζά επιτυχές της αναπαράστασος του αφηνδισαμού αυτού είναι το πρώτον άτου με τόν όποιον ή ταινία αυτή του Καρίμιε Γκαλλόνε σάς άποσά άπ' άρχής της παρακολούθησώς της το ζρηρότερον ένδιαφέρον.

Κατόπιν έρχονται οι ήθοσοι, με επί κεφαλής τόν δημοφιλέστατον Άλβέρτον Πρεζάν, τήν υποσχετικήν άποκαλύψιν του νεωτέρου γαλλικού κινηματογράφου Άνναμπελλά και τών άπαράμιλλων δραματικών καλλιτέχνων Κονστάν Ρεμύ. Όλοι τους, είναι λαμπροί στους ρόλους. Καλή επίσης και ή Έδιθ Μερά στο ρόλο της κριτίας του ήμισόμου.

Ένα άλλο πρόσωπον του φιλμ είναι και ή ώραία του μουσική και τα ώραία του τραγουδιού οφειλούμε εις τόν νεωδόν Παρισινό συνθέτη κ. Δελτέβο (βιόν), και τα ό ποιτα έκτελούνται με τóσον κέρει άπό τόν Άλβέρτον Πρεζάν.

Τό σενάριο επίσης είναι άρκετά ένδιαφέρον (άν και θά ήτο προτιμώτερον ό συγγραφέας του να ήτο όλιγώτερον φιλάθλος), εις τρόπον όστε ν' άπεσβήθη ή τέλεισις των τριών έκεινων πυγμαχικών μάς έκαστον των όποιων και διήρκεσεν υπερβολικά, κουράζον τόν θεατήν.

Πάντως, τό φιλμ ήρσε, θά ήρσε δε άκόμη περισσότερον λόγφ του ότι ξεφεύγει άπό τα συνήθιστα άπό άπόψεως υποθέσεως, είναι καλοπαγμένο κι' άπαρασιτά με ά-έισορημίοστο ρεαλισμό μερικώς εικόνας της ζωής των ετύπων της Παρισινής νυκτός, άν δεν παρουσιάζε—κάποτε—κακήν φωτογράφισην.

Ιρις Σμαραβαίου

ΜΠΟΕΜΙΚΕΣ ΑΓΑΠΕΣ

'Ομιλούσα γαλλιστί Προεβλήθη στο 'Αττικόν

Ένα έργον που μάς παρουσιάζει τήν σύγχρονή μπεόμαζή με τό ρομαντισμό. Ός τόσο, πρέπει να όμολογήσουμε πως είχε και αντίκτυπο μεγάλο. Η δραματικές Σχολές, τα μικρότερα θεατρικά κέντρα έξικολουθούν να είναι επιρρασιμένα άπό τη Σχολή αυτή. Μα έρχεται ή σύγχρονή τέχνη που σπάει τα δεσμά αυτά. Ο σύγχρονος ζέν—προεμεί, τόν όποιον δεν ένδιαφέρουν οι μεγάλες λέξεις, αλλά ή ουσία, πρέπει να παίζει ήρωμα, συγκρατημένα, έντελώς νατουραλιστικά. Η τελευταία δραματική άπάτησις είναι ή άπόδοσις του κεμένον. Και δεν άπαιτείται παρά βαθιά γνώσις για τήν άπόδοση ενός ρόλου. Άλλά ή γνώσις έρχεται με τόν καιρό. Στο θέατρο δεν μπορεί πλέον να σταθής ό άσχημάτιστος ψυχικά και σωματικά έραστής. Και στο Κινηματογράφο επιβάλλεται ό άλλος κι' άπειριτος έραστής που άναγκασμένον στις υποδείξεις του σενάριο. Τελευταία ό διάσημος σκηνοθέτης 'Αϊζενστάιν πήρε έναν άπλόον άλήθη, όλοσδιόλου άνίδιο άπό Κινηματογράφο, για να πρωταγωνιστήση σε μία ταινία ποΐχει σκοπό να παρουσιάζει τα ήθη τα Μεξικανικά.

Τι άλλο καλλιτερο παρεδίεμια μπορούμε να ζητήσουμε με λιτότητα και άπόλυτητα, αλλά και σκηνοθετικής πρωτοτυπίας που βγαίνει άπό τα συνήθη καλοπία, άπό τό παρεδίεμια αυτό; Κ' είναι ζορια και στην 'Ελλάδα δεν μπορούμε να έννοήσουμε ότι ή τέχνη δεν είναι αναλλοίωτη και πως δεν μπορεί να ει.αι α κρημια των διαφόρων Βίλλν Φόρστ, που λυμάνονται τό θέατρο και τόν κινηματογράφο—γιατι ή υπομονή και άνοχη του κοινού δεν υπόκει παρά να έχη κι' αυτή όρια.

Θάνος Κοιτοόπουλος

μική ζωή του Παρισίου. Έχει δηλαδή ως θέμα ένα πολύ τετριμένο μοτίβο. Τα φιλμ όμως του είδους αυτού που μάς παρουσιάζθησαν τελευταίως είναι άπειρα. Και τό γεγονός αυτό εδημιούργησε τήν έξής συνέταση: Όχι ένα νέο φιλμ του είδους τούτου, πρέπει να είναι έξαιρετικό για να τριβήθει.

Όστόσο, ή ταινία αυτή έχει και μερικά πλεονετήματα. Και πρώτα—πρώτα τους τρεις κριωτέρους έκτελεστές της: Τήν Μέρκ Λεμονιέ της έλαφρώς μουσικής σκηνης (είναι εκ των πρωταγωνιστριών του θεάτρου των «Μουψε Παρισιέν»). Η καλλιτέχνης αυτή που θυμίζει λίγο Σουζάν Βεργόν, αναδεικνύεται εις τήν ύπό κρίσιν ώραία, ως μία τών ύποσχετικώτερον έλλιδών της ύστατής όρας του Γαλλικού όμιλούντος φιλμ. Στο πλευρόν της ό δημοφιλής ζέν προεμεί 'Ερρίκος Γκαρά σμειοει επίσης μίαν άξιόλογον νεωτέραν έπιτυχίαν του. 'Αξιοσημείωτος είναι και ή καταστρία που υποκρίνεται τόν ένδιαφέροντα ρόλον της Λιάν. Οι λοιποί ήθοσοι καλοί στους ρόλους των.

Και ή μουσική της ταινίας είναι επιτυχιστάτη. Πεταχτή και γλυκειά, περιλαμβάνει δύο περιήματα τραγουδάκια, όπως είναι τό «Μονπαριός» και ό «Έρωξ», τα όποια ό 'Ερρίκος Γκαρά έκτελει με έξαιρετικό μπειο.

Αυτός είναι και ό λόγος για τόν όποιον τό φιλμ παρακολουθήθη άπό τóλιν κόσμο, τόν όποιον έβλεπε τό όνομα του δημοφιλους πρωταγωνιστου του και κάποια νουστήγια τών άποθανόντων πλέον ειςώδους ρομαντισμόν, τόν όποιον ύτέσμετο θύ θά άνεστανεν ό . . . έλληνικός τίτλος της ταινίας.

Ιρις Σμαραβαίου

Η Α. Μ. Ο ΕΡΩΣ

'Ομιλούσα γερμανιστί Προεβλήθη εις τό «Οΐθα Πάλας»

Μία πολύ καλή μουσική κομωδία γεμάτη άπό έξευτα σκηνοθετικά εθρήματα άπό έκεινα που μάς έχουν συνθηράσει ή γερμανικές παραγωγές. Παρ' όλα όμως αυτό δεν τού λείπει κι' ό καθαροκαϊσθηματικόςταλιός ό όποιος δίδει εις τήν όλην ύπόθεσιν μίαν γεσημειακήν έκφραση. Οι έρμηζαυται του έργου στεκόνατ σ' ένα άρκετά άξιόλογο επίπεδο άποδόσεως και στο σύνολό τους μάς δίδουν άκόμη μιά φορά τήν εύκαιρία να διαπιστώσουμε τήν πειθαρχμένη εργοσιάν των γερμανών. Ίδιως οι πρωταγωνισται του Κάτε φρόν Νάγκε και Φράνς Λέντενερ όπηξαν άρραστοι. Τα προτερήματα αυτά τού φιλμ καθώς και ή ώραία του μουσική έκράτησαν τό πρόγραμμα του Κινηματογράφου επί δύο συνεχείς εβδομάδας με πραγματικός πέννας.

Άεργος

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΤΡΑΞΕΙΔΙΟΥ

'Ομιλούσα γερμανιστί Προεβλήθη εις τό 'Αττικόν

Όμολογώ ότι ειχα καιρό ό να ικανοποιήσω τήν αισθητική μου αντίληψη παρακολουθώντας μία καλή ταινία. Οι αναρίθμητες φιλμοπερίτες, κλασσικού πλέον ύπταγελού τύπου στερομένον σορβαρόν άξιόσεων, τα έλαρα δραματικά της ρουτίνας, ό άνούσιος πζόζητης, τελοσπάντων με άποκαρδιώσαν, όταν ήλθε ή σειρά τής προβολής του «Τέλος του ταξειδιού». Τό όνομα του Κόνρατ Φάιτ άπο τήν μία, προς τόν όποιον τρέφο άπειρίστην έκτίμησι θεωρώντας τον τόν κορυφαίο τών τραγωδών της όθόνης και του Σέρφι άπό τήν άλλη, ήταν άρκετη έγνησις μιάς άσφαλούς έπιτυχίας. Και οι προσδοκίες μου, περι πλήρους καλλιτεχνικής άπολάσεως κ.λ., δεν διεψεύθησαν. Άπ' έναντίας μάλιστα άπεδείχθησαν κατώτερες του πραγματικού. Άλλ' άς προσπαθήσω να αναλύσω τό έργο: Τό θεατρικό έδραμα τού Άγγλου συγγραφέως Σέρφι «Τέλος του ταξειδιού», άντιμυλιαριστικού περιεχομένου συνεχέν-

τρονε πολλά προτερήματα για μία καλή κινηματογραφική αναπαράστασι. Πρώτο τήν ρεαλισακότητα και δραματικότητα του, δεύτερον τήν άκρα φυσικότητα των σκηνών του και τρίτο τήν ένέργεια των διαφόρων τύπων του (ως ό λογαζός Σιάντσο, ό Ράλεϊ, ό 'Οσμυρον κ.λ.). Η ύπόθεσις του είναι γενικώς ανθρώπινη, σ' αυτό άλλοστε τό σμειο χρωστά τό έδραμα του Σέρφι τήν έπιτυχία του, σε όνειρι δε στα μάχα της ψυχής του. Τό σενάριο όμως θά καταστρέφεται, άν δεν τό ξεριζοίετο ένας δεξιότηνης ρεζισσό. Ο Χέιντς Πάολ, λοιπόν, ό σκηνοθέτης του, έφάνη άνάστος του δύσκολου έργου που άνέλαιε, έπέτυχε δε ώρισμένως περισσότερο τού 'Αμερικανού συναδέλφου του (ως γνωστόν τό 'Τέλος του ταξειδιού) ένκινηματογραφήθη πρό έτους στην 'Αμερική), άπεδείκνύοντας τοιοιτοτρόπως άκόμη μιά φορά τήν ύπεροχή (άθάλα μου) συνέκρηνα τό φιλμ με τήν θεατρική αναβίβασι του πέριστι από «Κοτοπούλειον» άπό τήν «Ελευθερία Σχινή» του κινηματογράφου ως προς τό θέατρο. Στερείται, είναι άλήθες, ή ταινία, κάθε πλαταίες πολικωνής σκηνης, εις βαθμό έντονοι ό έστω και συνεπτημένες όμως που παρουσιάζει είναι καλοβλαβμένες και προπαντός έντυπωτικές. Μειωνετική επί πάλαι και ως προς τα «έσωσερικά», πολλά τόν όποιον φέρουν τήν σφραγίδα της προχειρότητας. Οι φωτιμοι, άφ' έτέρου, τό νεκροπάσι και ή φωτογραφία είναι πολύ έπιμελημένη και υποσηματική. Άριστή επίσης και ή φωνολήηηον του, άν μη και μοναδική (Μηχανήματα λήψως έχον «Τόμπς-Κλάγφ φιλμ).

Άς προς τήν ύπόκρισι, τώρα, θά είχε κανείς πολλά να σμειώσθη. Είναι, όμολογούμενος, τόσο αυθόμητοι και εδυνειδίτοι ό συμμετέχοντες ήθοσοι, όστε να μοροπόταν άθεωρήθουν, χωρίς να υπεβάλλω πρότυπα. Όμοιοστένια παίζματα, φυσικός, έκφραστικός. Και ό τελευταίος άξίματος φηγοζήλον στον ρόλο του. 'Υστερησε όμως καταληρητικά ή μορφή του Κόνρατ Φάιτ.

Έχω τήν ιδέα ότι όταν ό άρίστασι αυτός παριστάει, όλοι οι άλλοι πλάι του ξεθουθενόνατι, έξαφανίζονται. Η έπιβλητική του ήμφάνισις και ή έκφραστική φυσιογνωμία του άποσά άμφοιστον τήν προσοχή σου και σε άναγκάζει να παραβλητής τούς λοιπούς συμβαίτικες του καλλιτέχνας. Ο Κόνρατ Φάιτ (ό όποιος έκέρδιος περισσότερο στον όμιλοίωνα, προκειμένου, όπως είναι με μία π ο λ ή καλή άπαγωγή γεμάτη πλοήπουσ χωματισμός και ίδιως ύπολήθι) δεν υποκρίνεται, όπως ξανάγραφα, ζή, ή καλύτερα, ό μορφασοί του, οι χειρονομίες του, άποτέλου σύνολο άραγνάστος άρμονικό. 'Ασφαλώς όσους ένκομιστικους ήντους και άν άρνεούση κανείς για τόν δραματικό αυτόν τύπαν, είναι συγγνωστός και δικαιολογημένος.

Τό 'Τέλος του ταξειδιού», δηλαδή, έκτός της μεγάλης του καλλιτεχνικής άξιης, όφειλομένης εις τό πρόσωπο του Κόνρατ Φάιτ, είναι και πολύ έμπορικόν, γιατί τό δραματικό θεατρικόν έργον του Σέρφι και στην 'Ελλάδα καταστήθη συμπαρές, αναβιωόμενο τυκτικός ύπό τόν διαφόρον τίθασιν της πρωτεύουσας και τών... έμπολυοικων» άκόμη τών επαρχιών.

Άεργος Φαντάζης

ΤΟ ΑΡΩΜΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΣ ΜΕ ΤΑ ΜΑΥΡΑ

'Ομιλούσα γαλλιστί. Προεβλήθη στο «Σπλέντιν»

Μετά τήν μεγαλειότερη άνορησία του γαλλικού κινηματογράφου τήν όποιαν άπετέλεσε τό... «Μυστήριο του κιστρίνου δοματίου» ήτο μορφαίο να κινηματογραφηθ ή και ή άνορητότερα του συνέχια: «Τό άρωμα της κυρίας με τά μαύρα», περιειρωμένες άστυνομικό έδραμα, άδέξια διασκευασμένο, κορυσαιστικό, και άνεβασιμένο κατά τρόπον τóσον άπίθανο, όστε ή παρακολούθησις του, άπό τής πρώτης εικόνας του, να κμήν τόν θεατήν, να λή άπό μέσα του: «Έτσι είναι, άν έτσι νομίζετε. Άλλά έμεις, δεν τό πολυπιστώμε, όπως μάς τό δείχτετε».

Στά διαμονή των όρλων έπίσης σκονιάτουμε. Η Νευρφλό, που εστάθη τόσον ικανοποιητική στο «Μυστήριο του κιστρίνου δοματίου», εδω έμφανίζεται κατώτερα ή του

μετρίου. Δεν θά υπερέβαλα δε καθόλου, άν τή συνέκρηνα στη σκηνη της άναγνωρίσεως του παιδιού της, εν τώ προώσηπο του Ρουλεταμπλί, με τήν πρώτη τυχεύουσά δοζαία ήθοσοι. Τόσο ψυχρά και άνονα παίζει. Άπό τήν λοιπή διανομή, πρωτίμως τόν Λεόν Μπελιέ, τόν πολύ καλόν αυτόν ήθοσοι, που μάς βοηθεί με τό φαίδρο παίζμό του, να άνασώσωμε λίγο, με τήν καταβλητική άνορησία της όποιας άπελείουσι άλυσοίδα, άποτέλει τό φιλμ. Ο 'Εδμόνδος Βάν Νταέλ και ό Μαρσέλ Βιμπρ, καλοί στους διπλους ρόλους τους. Άπό τις δύο άλλες γυναίκες, πρωτιμώτερη ή Κίσα Κουρπί, τό άληθινό αύτό έθρημα του νεωτέρου γαλλικού κινηματογράφου, που άπεκαλύφθη χάρις εις τό «Μυστήριο του κιστρίνου δοματίου» και τήν μυστηριώδεστέραν του συνέταση. Η Βέρα 'Εγκελς δεν λήγει και πολλά πρόματα. Ποζάει περισσότερο άφ' ότι παίζει με τό πρόσωπο. Όσο για τόν ζέν πορμέ τόν Ρολάν Τουταίν έμφανίζεται πολύ κατώτερος επίσης, άπό αυτόν που εστάθη εις τό «Μυστήριο του κιστρίνου δοματίου».

Μέ όλιγας δηλαδή λέξεις, τό συμπερασμα μου είναι, ότι τό έργον αυτό, στα χερα τού Φέγιος, επί παρεδίεμια (του Όγγυρον ρεσισέρο που άνεβίβασε τόν «Φαντομά») θά είχε ίσως κάποια επιτυχία μεγαλειότερη άπό άυτήν, που εσημείωσε στα χερα του Μαρσέλ Λεουσιέ, τού ύπολήθι είναι ζήτημα άν θά μπορούσε να γίνεται παρατήρι έκλόγη εις τήν περιπτώσιον, άπό τόν Λεονφίλο και σκηνοθετήση τό 'Αρωμα της κυρίας με τά μαύρα. Ήταν σάντι άνέθεταν τόν Ζάζ Φενιέρ ή σάν 'Ουδύτεο Ρουτήρι (που μάς έδωκαν δύο άπό τα ύπερπρωταισθητικώτερα «πομ φιλμ», όπως ήσαν ή περιήριση 'Είκοσι τήν πρώτου που είχε άναδείξει τήν 'Αδελφ Μαργαρί, και ή ηολοδία του κόσμου» του δευτέρου), τήν άναμνηστική της «Μαύσης χειρός». Οι θά έπιτύχουν εις τήν περιπτώσιον ό προαναφερθέντες σκηνοθετές, εήρησε να περιμείνομε και άπό τόν Λερμπίτ, στο άνεβασμα του 'Αρμάματος της κυρίας με τά μαύρα». Έτσι ό Λερμπίτ περιοιείται στο να μάς δείξει εις αυτήν, τό άνωτερο γούστο του, τήν καλή διεύθυνσιν των έκτελεστών του, σπανιότατα δε και τήν άγάπη του στη φύσι, (άρου τό περιβάλλον της έκτυλλέσεως του έργου, δεν τό παρέχει τό στάδιον), και τέλος, τό δαμόνιο μουσικό που κατέχει, στο χειρισμό των φωνωμών. Τίποτε περισσότερο άπ' αυτό.

Μολαταύτα το φιλμ, παρά τό άνυγές του θέματός του και τα πολλάλά του μεινεζήματα, είναι μάλλον έμπορικόν. Τήν έντύπωσιν μου αυτήν βασίζομαι στο γεγονός, ότι και τό «Μυστήριο του κιστρίνου δοματίου», παρά τήν παρκομιώδη του άνορησιάν, εις τήν όποιαν όφειλονται τα σφραγίματα με τά όποια τό είχαν υποδεχθ ή Παρισινό κοινό, —περιέργως—είχεν άρέσει εις τό ίδικόν μας, τό όποιον και έπαρταίεσθη σήμερον τή συνέταση του θεματός αυτού, με τοίς ίδιούς έκτελεστάς.

Ιρις Σμαραβαίου

Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΛΟΥΣΤΡΩΝ

'Ομιλούσα γαλλιστί Προεβλήη στο «Πάνθεον»

'Υπάρχουν μερικώς φάρσες ή όποιες, οδοθήποτε κι' άν είναι γονδροκομηές, είναι μολαταύτα διασεδαστικώτατες. Στ η καταγορία τών όρισμένων πρέπει να καταταχθ ή και «Ο Βασίλευς τών Σιυβωτών», όπου ό δημοφιλής κομικός Ζωρς Μιλτόν (Μουμπουλι) γίνεται ό ήρωσ των έξωφρενικώτερον περιπειτύων, διετιόμενον άπό άμίμητο χωίριο, (άδιάρφρον άν έγνήζη ένιομενο τά όρια της γονδροκοπιίας).

Έπί πλέον τό φιλμ, είναι άνεβασιμένο με άεισορημίοστο γούστο και σκηνοθετικό πλούτο, με όρια μάλα έτα και πεταγη μουσική, έχει δε και τό πρόσωπό να έκτελείται έκτός άπό τόν έξαιρετικό εις τό είδος του κομικόν πρωταγωνιστήν του, και άπό τέσσαρας άλλους έκλεκτους ήθοσοιους. Τάς Σιμόν Βοντώ, Σουζάν Ντελβέ, και τών 'Αδριέν Λαμν και 'Ερρίκου Χουρι, που είναι όλοι τους ικανοποιητάτα.

Τό συμπερασμα δηλαδή είναι, ότι ή νεωτέρα αυτή έμφάνισις του δημοφιλους κομικού, μάς διεσεδάσε όσον σπανιότατα τό κατορθώνον άλλα κομωδία. Τούτο σάν

ΣΑΝ ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙ

ΜΙΑ ΣΥΝΟΜΙΛΙΑ ΜΕ ΤΗΝ ΚΑ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ Η ΜΟΥΣΙΚΗ ΚΑΙ Ο ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΣ

Την σεβαστή καθηγήτρια του τραγουδιού κ. Αικατερίνη Κοκκινάκη (Κρανόβα) είναι ανάγκη να την παρουσιάσω στους αναγνώστες μου, γιατί, όπως είναι, παρ'όλη τη μεγάλη της καλλιτεχνική άξια, οι περισσότεροι την αγνοούν. Γεννήθηκε, λοιπόν, στην Όδησσό το 1898 στον εμάς και τα πρώτα γράμματα. Νεοσώτη άριερώθηκε στη μουσική, ατομικά για το Μ. Λάνο, την πόλη των άκρων όλων του κόσμου, εκεί δε κινήθηκε με την επιμέλειά της, να άναδειχθώ με τους αυτούς μάλιστα του σημείου, ώστε να της προταθώ να τραγουδήσει στην περίφημη Σκάλα (το μεγαλύτερο μουσικό θέατρο) που υπάρχει, στο οποίο ντεμπούταρον μόνο άνεγνωρισμένης άξιας άρτιστες. Μία δε και μόνη εμφάνισή της έσοδοναι με προς διεθνή άναγνώριση).

Η διακεκριμένη καθηγήτρια της μουσικής κ. ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΚΟΚΚΙΝΑΚΗ

Δυστυχώς όμως ένας άτυχος γάμος έκλεψε την λαμπρή σταδιοδρομία της, παρ'όλο ότι ένεκρήθη άκόμη και η έσοδος της στο Κονσέρβατόρα του Παρισιού, μόνη αυτή από όλες τις άλλες ζένας διαγωνιζόμενες.

Τώρα η κ. Κοκκινάκη ζή άπομονομένη στο έπι της οδού Πλαπούτα σπίτι της (το όποιο υποβάλλει στον έπισκέπτη, δέν ζέσει κι'όχι με ποιο τρόπο, μιά άτρόσπαιρα μουσική) διδάσκει μόνο στο Όδειο Άθηνών άποφροντας κάθε καλλιτεχνική εμφάνιση.

—Αυτυχώς, μου έπε, ή καλλιτεχνία έδω στην Έλλάδα πέφτει. Κυριολεκτικώς. Γι' αυτό δικαιολογώ και την έπιδικτική άποχώρησή από την Έλληνική μουσική κίνηση του έκλεκτου βαρύνοντος κ. Άγγελόπουλου. Άποφύγω να δώσω σενατά για τι είμαι βεβαία πού: δέν θα καλύψω ούτε τα έξοδά μου. Κι' έτσι αυτοκαταδικάσθηκα να ποιήσω, σε άλοκληρη και άράνη. Ίσως όμως ή κρίσις αυτή να είναι άπόφραση της γενικής κοινωνικής δυσπραγίας.

Είς ερώτησί μου ποιόν από τους έδω έργαζομένους Έλληνες τερόους προτιμά, άπάντησε:

—Μέ φρονείται, όμολογούμενος, σε πολύ δύσκολη θέση. Έν τούτοις με κίνδυνο να δυσαρεστήσω τους λοιπούς τους άλλους όφελεται και εις τας πνευματωδέστατας και τόσον αγαθάς διαδεχόμενες άλληλας, κομμάς έπινοήσεις που έκτελεί κατά τροπον άμίμητον ο Μπουμπούλι, ό όποιος, άν και χορηγοκομικός, είναι μολατατα συμπαθέστατος. Ο Βασίλειος των Σπιλιώτων ήρσαν έξαιρετικά, τον κατατάσσει δε μεταξυ των έμπορικότερων κομωδιών που προεβλήθησαν ποτέ. **Τίσις Σκαρβαβίου**

συναδέλφους, άποκρίνομαι: Τόν κ. Πέτρο Έπιτροπιάκη. Τραγουδίστα, πριν δύο χρόνια, μαζί του και τον έξετίμητο. Δέν έχει, φυσικά δυνατή φωνή, ούτε άκόμη και έπαρειακή. Προσέχει όμως πολύ κατά την έκτέλεση ενός άσματος, τόσο, ώστε ούδέποτε παρεκλίνα.

—Ποιός βαρύνοντος, τώρα κ. Κοκκινάκη, την ερώτησα σάς ένθουσιάζει;

—Ο κ. Άγγελόπουλος μου άπήνησε άδιστάκτως. Άπό τους βαρύνοντες, ξεχωρίζω τον κ. Βλαχόπουλο, ό όποιος, όπως έμαθα εμφανίζεται και ο' ένα τελευταίο Έλληνικό φίλμ. Υποθέτω πως θα τον χαρακτηρίσει και ο' αυτή του την εργασία ή γνωστή άρα εδουνειδής του. Είμαι μάλλον βεβαία γι' αυτό. Άπο το γυναικείο φίλο ευνώ τας κυρίας Βλαχόπουλου, Φωκά και Βίτσου.

— Για το πολυφώνητροέθνικο μελόδραμα τίς έκτέλεσε;

—Μου φανταίνεται πως ποτέ δέν θα ίδουθώ. Καλύτερα, άλλωστε. Δέν έχει συνειδητοποιήσει άκόμη τις μουσικές του αντίληψεις το κοινό μας. Άς μη χρησιμοποιήσω την άθεσά ήποστημίσι που παλέει σ' άλλους σχεδόν τους ζέλους καλλιτέχνας—πολλοί των οποίων ή είναι κακού ποιού ή έχουν πιά γεράσει—και την ότομησί του 'Ίσον' άφορά τους ντόπιους τέτοιους. Κι' έχουμε σάς βεβαία άφθονο υλικό για έπεξεργασία, το όποιο όμως μένει ως έπί το πλείστον άνεκμετάλλευτο. Τελευταίως άκουσα τον νεαρό δέξωφονο κ. Άργύρη λ. χ. που μου προσέφερε μεγάλη έντύπωσι. Δέν είναι κοίμα το νέο αυτό ταλέντο να μη καλλιεργηθώ ειδικώς; Νά μη πραγματοποιήση ένα ταξέτι στην Ερώρπη;

Τόν όμιλούντα, ένουέχισ άπαντώντας εις σχετικήν ερώτησί μου, τον βέισω πολύ συμπαθή. Αυτή, ή βιομηχανοποίηση του ήχου παρ'όλο που προσβάλλει τα συμφέροντα των μουσικών μας, είναι πολύ άξόλογη, κατά τη γνώμη μου. Και είναι άδικο να καταφέρονται ενάντι της ήτοι οι μουσικοί κριτικοί. Είναι λογικό, γιατί πειραζει τα έπαγγελματικά μας συμφέροντα; Βεβαία όχι! Τώρα δε λέω, ή μονοδία προπατός ζημιώνεται στον όμιλούντα, το ίδιο όμως συμβαίνει και στο γραμμόφωνο και ραδιόφωνο. Γιατί δε βρέθηκε κανείς γι' ατία ν' αντιδράση; Μήπως έπειδή έξυπηρετούν την ταπεινή δραχμολογία μας; Άτομικώς έχω παρακολουθήσει συμφωνικές έκτελέσεις εις φωνοταινίες πολύ άξιοπρόσεκτες. Και χωρικά άκόμη τραγούδια (του Ρούφο και του Μαριναέλλι) με συνεκίνησαν. Ο βαρύνοντος όμως Άντριε Μπωζέ τελευταίως στο 'Σπλέντιν' με έξενεύρισε. Πιθανόν επειδή δέν είναι φωνογής.

Η συνομιλία μας παρατείνεται, όποτε την δέχομαι ή έπισκεπής του νεαρού βαρύνοντος κ. Χ. Ι. Φραγκοσάβη, που κρατάδες τις σχετικές παρτιτούρες στο χέρι, οι όποιες μαγεύσαν την μουσική ένθύμια που έμπελε σ' λίγο γ' άόληση. Τή γνώμη του κ. Φραγκοσάβη για τον όμιλούντα κλπ. Τή έχουν ή' όρη τους οι αναγνώστες του 'Κινηματογραφικού Άστέρους', από το ειδικό άρθρο που δημοσίευσεν στο πρωτοχρονιατικό τεύχος. Γι' αυτό προτιμήσα άντι να τον κοιράσω με νέες ματιές ερώτησεις, να τον άκούσω να τραγουδή. Πράγματι σε λίγο, ό εύελπς βαρύνοντος έκτέλει, με συνδέσει πάνωνο υπό της κ. Κοκκινάκη, την Ιταλική όρα 'Ciao mio ben' του Giordani, με άρκετη τέχνη και σταθρότητα φωνής (πρόσόντισσώρο σε νεαρούς άουδούς). Τήν άρα τούτη, κατά την έντύπωσι μου, την άκολούθησε ή γνωστή Σερενάτα του Schubert και κατόπι το 'Cortigiani' (άπό τον 'Ριγολέτο' του Verdi). Μετ'όλιγον άνεχώρησα, ένφ' άνηχούσαν άκόμη σ'αυτά μου οι γλυκές και λιγναστικές συμφωνίες. **Ιάωρος Φανατζής**

ΣΤΟ ΧΑΡΑΜΑ ΤΗΣ ΤΟΥΡΚΙΚΗΣ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΕΩΣ

“Ο ΕΠΑΙΤΗΣ ΤΗΣ ΣΤΑΜΠΟΥΛ,”

Η νέα τουρκική κινηματογραφική παραγωγή

Η Τουρκία προσπαθεί να δημιουργήση έναν καινούργιο σύγχρονο κόσμο. Όλο το μυστήριο και ή μουσικοπαθής έξερασις της παλαιάς ζωής άρανίζεται εις την πνοή και τον παλμόν της ένεργητικότητος. Σήμερον στην Τουρκία οι άνθρωποι δουλεύουν με σφρίγος. Η έναντίνας προς τις θείες δυνάμεις και ή προσμονή του παραδείσου της εδύτας άπ' την καλωσύνη του Μωάμεθ άντικαθίσταται με μίαν δημιουργικήν έξόρμησιν για την κατάκτηση όλων εκείνων των άγαθών του πολιτισμού, τα όποια τόσο αιώνας άποσθοδρομικότητος τους είχαν κρύψει άπ' τα μάτια.

Η κινηματογραφική παραγωγή στην Τουρκία άναπτύσσεται και αυτή παρ'αλληλώς. Δέν είναι πολλά χρόνια που ο Έργουόουλ Μουχσίν Βέης έθεσε τις βάσεις του Έθνικού Τουρκικού θεάτρου και φρόντιζε συζητώντας για τη δημιουργία γνήσιας τουρκικής κινηματογραφικής παραγωγής. Τα πρώτα βήματα μας δίνουν το 'Χορ Χορ—Άγιά' που έλαβαν την έκαίρα πέρσαι οι Άθηναίοι να τόνουν από τις όδόντες του 'Σπλέντιν'. Άργότερα οι προσπάθειες συστηματικοποιούντα για να άλοκληρωθούν τέλος στο νέο φίλμ παραγωγής 'Ipekçi Frères'. Η νέα ταινία σημειώνει άσφαλώς ένα βήμα εις την κινηματογραφικήν βιομηχανίαν των άνατολικών λαών. Συνέδραμον στην πραγματοποίησή της τα έκλεκτότερα καλλιτεχνικά στοιχεία της νέας Τουρκίας. Η διερχομένης των ορών ένειν άπ' τους ήθοποιούς του Έθνικού Τουρκικού θεάτρου, ή σκηνοθέσια και το σεναριο φέρουν όλοκληρη της σφραγίδα του Έργουόουλ Μουχσίν βέη, οι μουσικές συνθέσεις γεμάτες προσιτότητα και άνατολική νοσταλγία όφελονται στην έμπνευσή του Huseyin Sadettin και Hasan Ferit βέη. Ο 'Ertogral' έδωσε στη δημιουργία αυτή ένα άκόμη δέγμα έπιμελημένης έργασίας. Ο μοναδικός Τούρκος σκηνοθέτης έζησε πολλά χρόνια στο Παρίσι και στο Βερολίνο όπου σπούδασε δια τα σχετικά με τη σκηνοθετική Τέχνη και την κινηματογραφική τεχνική. Έχει στο ένεργητικό του την έπιτυχή πραγματοποίηση άρκετων ταινιών. Στη Γερμανία σκηνοθετεί την 'Αγωνία' του Μωρίς Λεβέ, την 'Julie Noir' του Άλ. Λουμά, το 'Καραβάνι του Θανάτου' του Carl May κ' ένα σωφό άλλα. Προκαλείται άργότερα άπ' την Κυβέρνησιν των Σοβίετ στη Ρωσία, όπου 'γράφει' το 'Σπάρτακο και την Ταμπίλα' του Φερδ. Ντυσέν. Στον 'Επαίτη της Σταμπούλ' έχει σταθεί όλο το άπόθεμα της πολυχρονης πείρας του.

Το σεναριο, με άπλή ιστορία ή' όλη τη γοητεία του άνατολικού έξωτισμού. Έχει κάτω στην Άίγυπτο, στα

κόδια των πυραμιδών, στην κομψή βίλλα της ή Σεμιρά γανούμ ζήταει μέσα στην άνια τόν άδειον σφόν της γάβη καί, ένα μοτίβο που θάποτελούσε τόν άώνα ένός καινούργιου οριάντισου της. Γιατί δέν πρέπει να ξεχνάμε πως ή Σεμιρά είναι μυθιστοριογράφος και μάλιστα έξακουσμένη. Μαζύ με τους φίλους της προσπαδόν να βροδύν ένα όνειρο. Για μία στιγμή ή νέα Τουρκία με τα ιστορικά της οικοδομήματα, το μουσικόπαδο παρελθόν της, τις άνα-

Μία ώρα σκηνή της τουρκιστί όμιλούσης ταινίας “Ο επαίτης της Σταμπούλ”

μήεις της και την ένεργητική της έξέλιξη των τελευταίων χρόνων, άσκει άπάνω της μιά παράξενη γοητεία. Σε λίγες μέρες τη βροίκομον στη γέφυρα ένός καραβιού, που θα τη φέρη προς τη Σταμπούλ. Σαπλομένη χωλετικά άφήνεται να λιχνισθώ άπ' τη μουσική του Radio—Istanbul που μετάρθε κίνητη τη στιγμή τη γλυκειά μελωδία του 'Τραγουδιού του Ζητιάνου'. Το τραγουδι αυτό με τα λυπημένα τον accens φαίνονται να μιλήσω βαθειά στην καρδιά της. Σε λίγο στο σαλόνι του καραβιού άκουει να παίξουν το ίδιο τραγουδι. Ζηταει πληροφορίες και μαθαίνει πως το τραγουδι αυτό, που το τραγουδάει ένας τυφλός στους δρομούς της Σταμπούλ, είναι σ' όλων τα χέλη στην Τουρκία. Οι μανάδες του τραγουδιού κοιμίζοντας τα παιδιά τους, οι έρωτευμένοι λιχνίζονται με τη μελωδία του κάτω από ταστρα...

Ζή με τον πόθο να φθάσω το γοηροότερο στη Σταμπούλ. Ο Πειραιάς, ή Άθήνα με τα μνημεία, της τέχνης της δέν της τραβόν το ενδιαφέρον. Κάποτε φθάνει. Βλέπει τους μναρδέες, τη θάλασσα του Μαμαράσάν ένα γαλαδό όνειρο να ξεπλήρη στην άπαρσίμμο δροχόντα του

ΑΙ ΑΦΕΥΔΕΙΣ ΑΠΟΔΕΙΞΕΙΣ ΤΗΣ ΥΠΕΡΟΧΗΣ ΜΑΣ

Τὰ ἀποτελέσματα ἐν Ἡρακλείῳ—Κρήτης τοῦ οἰκονομικοῦ τύπου ὀμιλοῦσης ἐγκαταστάσεως

ΣΙΝΕΜΕΚΑΝΙΚΑ—SE

THE EASTERN TELEGRAPH COMPANY, LTD. ATHENS STATION
 (Greek Received Form.) Date 29-12-31
 Local No. 11 NT Time 10/19 Station Φιλιπποῦλες
 Handl. 10.20 5
 TELEGRAM No. 3066 20 29 0905
 ΠΡΟΣΤΑΣΕΙΣ
 Ἡρακλείον
 Ἐπιγραφαὶ
 Ἀθήναι
 ἀπόδοσις ἐγκαταστάσεως κινηματογράφου
 μας ὀμιλοῦντος μηχανήματος σινεματικῆς
 τύπου SE2 ἀπολύτως φυσικῆ ἀγνείας
 ὑπεροχῆς διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν συγχαρητήρια
 Μακροζακάρης

**ΛΥΟΥΝ ΤΕΛΙΚΩΣ ΤΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ
 ΠΑΝΤΟΣ ΕΠΑΡΧΙΑΚΟΥ ΚΙΝΗΜΑΤΟΓΡΑΦΟΥ**

Ἀποκλειστικοὶ ἀντιπρόσωποι δι' Ἑλλάδα, Τουρκίαν, Ἀλβανίαν, Κύπρον καὶ Δωδεκάνησον

Γ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ & Γ. ΠΑΠΑΣΤΟΦΑΣ

Σωκράτους 30—Ἀθήναι

Τηλέφωνον 79—10 Τηλεγραφικὴ Δίσις «ΦΙΑΜΠΑΡ»

Διὰ Μακεδονίαν καὶ Θράκην

Α. ΤΣΑΤΣΑΠΑΣ—Φράγκων 31—ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΜΕΤΟΧΙΚΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΘΕΑΤΡΙΚΩΝ ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΕΩΝ

ΕΣΡΑ ΕΝ ΗΡΑΚΛΕΙῳ· ΚΡΗΤΗΣ

Ἐν Ἡρακλείῳ τῆ 20 Δεκεμβρίου 1931

Κυρίως
 Γ. Συνοδίνου & Γ. Παπαστόφου
 εἰς Ἀθήνας

Κύριοι,

διὰ τῆς παρουσίας εἰς γνωρίζομεν ὅτι παρελάβομεν τὴν
 θέσιν ἡμῶν ὀμιλοῦσαν ἐγκατάστασιν διὰ τοῦ ἀπὸ 12 Νοεμβρίου
 πωλητηρίου συμβολαίου συγχειμένην ἐκ τῶν ἐν αὐτῇ ἐναγροφωμένων
 τεμαχίων ἐγκατεστημένην ἐν τῷ κινήματογράφῳ μας = Πουλακάκιον

Ἡ ἀπόδοσις ταύτης ἐγκατασταθείσης ἐντός δέκα τῶν ἡμερῶν
 καὶ λειτουργήσῃς ἤδη ἀπὸ τῆς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων εἶναι
 ἐξαιρετικῶς θαυμασία καὶ ἀπολύτως φυσικῆ.

Παρακαλοῦντες ὅπως διαβιβάσῃτε τὰ θερμὰ μας συγχαρητήρια
 πρὸς τὸν οἶκον ΣΥΝΕΜΕΚΑΝΙΚΑ διὰ τὰς ἀπὸ πάσης ἀπόψεως τελείας
 ἐγκαταστάσεις του.

διετελοῦμεν μετὰ τιμῆς

Γ. Συνοδίνου
 Γ. ΣΥΝΟΔΙΝΟΣ
 Ὁ ΑΔΜΙΝΙΣΤΡΑΤΩΡ

**ΕΓΚΑΤΑΣΤΑΣΕΙΣ ΜΟΥΒΙΤΟΝ ΒΙΤΑΦΟΝ
 ΜΕΓΑΛΑΙ ΕΥΚΟΛΙΑΙ ΠΛΗΡΩΜΗΣ
 ΤΙΜΑΙ ΠΡΟΣΙΤΑΙ ΕΙΣ ΠΑΝΤΑΣ**

εγκατάστασις μηχανημάτων ομιλούντων.

Διονύσια θηλών. Προβλήθησαν τὰ ἔργα «Προδοτής», «Δημοκράτης Βασιλάης», «Ρίο-Ρίτα», «Στὴ χώρα τοῦ μεδιάματος», «Τὸ ρωμάντο τῆς Σεβίλλης» καὶ «Χάι Τάγκ».

ΚΕΡΚΥΡΑ

Λημοσινόν. Προβλήθησαν τὰ ἔργα «Ἄγαθὸν δίχως τέλος», «Ὁ γαλάσιος ἄγγελος», «Ἀστὴ τῆ νύχτου... ἴσως», τὰ βάρβα «Πάντα τὰ χέρια», «Ὁ γολγοθάς μᾶς γυναικῶν» καὶ τὸ Πολεμικόν «Στὸ δυτικὸ Μέτωπο». Προσεχῶς «Χαμένα ἄνδρα», «Τὸ περιδέραιον τῆς βασιλείσσης».

Ποικιλίαν. «Ἐγὼ τὸν σκότωσα», «Ἡ ὄραία τοῦ Βοσπόρου», «Συρκοφὸς» καὶ «Ὁ Μανδραγόρας».

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΝ

Σπλέντιτ. «Τὸ λιμάνι τῶν θαυρῶν ἐπιτυχῶς», «Τὸ γκρέμισμα ἐνὸς κόσμου», «Σφάλματα ἐνὸς πατέρα», «Συλβία» καὶ «Χαλιβιδίνος κάου μπῶυ».

ΜΙΤΥΛΙΝΗ

Πάνθηον. Προβλήθησαν τὰ ἔργα «Κόλασις ὑπὸ τὴν θάλασσα», «Ἡ γροθιά τοῦ σακῆτη» με σχετικὴν ἐπιτυχίαν μὴ ἄρσαν ὅμως, «Μία πρόβα στὰ γογγύσματα ἑλληνικῶν σόρξ», «Ὁ πύργος τοῦ τρούμου ἀνεπιτυχῶς», «Ἡ Ἰστανιόλα», «Ὁ προδοτής», «Λεγῶν τὸν χρυσοθηρῶν», «Ὁ ἐκβιαστής», «Ἀπασουονάτα», ταινία προσηφθεῖσα δωρεάν ὑπὸ τῆς Σινέ Ὀρίαν καὶ τῆς ὁποίας αἱ εἰσοδικαίαι διετέθησαν ὑπὲρ τοῦ συσταίου τῶν φυλακισμένων Μυτιλήνης, «Τὶ ἀξίζει ἓνα τραφελοφίλ» καὶ «Τὸ ρομάντο» παραγωγῆς Φόξ με μικρὰν ἐπιτυχίαν. Διὰ τὸ προσεχὲς δεκαπενθήμερον «Δυταμίτις», «Ἀθάνατος ἀλή-

της», «Μάσκες τοῦ σατανᾶ» καὶ «Τὰ τέλη σου εἶναι μελωδία».

ΞΑΝΘΗ

Μέγας. Προβλήθησαν τὰ ἔργα «Πῆς το με τραγουδία» με τὸν Ἄλ Τρόσον, «Τὸ τραγουδι τῆς ἐρήμου», μία εὐεργετικὴ ὑπὲρ τὸν φηματικὸν ὑπαλλήλου Τ.Τ.Τ. με τὸ ἔργον «Μιλάν», «Πρίγκηψ Ἰνδιάν», «Τὸ δ-πλον τοῦ θανάτου» καὶ μίκυ-μάους.

Πάνθηον. Προβλήθησαν τὰ φιλμ «Νὰ βουλετῆς νὰ μάλαμα», μία εὐεργετικὴ ὑπὲρ τῆς Φιλοπτώχου Ἀδελφοτήτος Κυπρίων καὶ δεσποινίδων με τὸ ἔργον «Καλόγηρος καὶ κοζότα» καὶ τὰ περιπετιοδῆ «Ὁ νόμος τῶν ὀλων» καὶ «Τὰ σῦνορα τῆς καρδιάς».

Ἡ νικήσις κινήσις τῶν κινηματογράφων μας δυστυχῶς εἶνε πολὺ μικρὰ, παρὰ τὰς ἐκ μέρους τῶν διευθυντῶν τῶν κινηματογράφων καταβαλομένας ἐνεργεικὰς προσπάθειαις ἴσως παρουσιάσων ἑλκετὰ ἔργα. Ἀν ἐξαίρεση τις τὰς δύο εὐεργετικὰς παραστάσεις κατὰ τὰς ὁποίας διετέθησαν εἰσιτήρια σχεδὸν ὑποχρεωτικῶς, τὰ ἄλλα ἔργα προβάλλονται ὡς ἐπὶ το πλείστον πρὸ κενῶν καθισμάτων, πλην τῶν ἔσθρων καὶ Κυριακῶν. Παρὰ ταῦτα οἱ επιχειρηματῆται μας ἐπιμένουν ἐπιπλέον εἰς μίαν καλύτερον αἰθρῶν.

ΗΡΑΚΛΕΪΟΝ

Ἀπόλλων. Προβλήθησαν αἱ βωβαί ταινίαι «Τὰ μάτια τοῦ ἀποῦ» καὶ «Ὁ ἐπιβάτης ἐπιτυχῶς. Τὴν 30 Δεκεμβρίου ἐγένετο ἐπιτυχὴς ἐναρξίς καὶ τῶν μηχανημάτων ομιλούντων βίταφον συστήματος «Σαμὸν Ἐλέκτρος» με τὸ θεματικόν τῶν ἔργων «Νὸ Νὸ Ναγ» συνεκτιθέσαν πολλοὺς θεατὰς καὶ ἀμέσως κατόπιν τὸ «Ξεφορτωμα» καὶ διάφορα σόρξ καὶ Μίκυ Μάους

μετὰ μεγάλῃς ἐπιτυχίας καὶ θαυμαστῆς ἀποδόσεως. Διαρρηματῆται ἤδη τὸ ἔργον «Αἱ Ἀεριογραφαὶ τοῦ Δυτικοῦ Μετώπου», ἐγκαθιστὰ δὲ προσεχέστατα καὶ Μούβιτον.

Πολυκάκη. Με ἐξαιρετικὴν κοσμοπλημίαν ἐγένετο τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων τὰ ἐγκαίνια τῶν ομιλούντων (συστημάτων «Σινεμακάνικα» βίταφον Μούβιτον) τοῦ θεατροῦ πληροῦ ἐνός ἀσφυκτικῶς καθ' ὅλας τὰς παραστάσεις. Προβλήθησαν κατὰ σειράν ἐπιτυχῶς τὰ ἔργα «Ὁ ὁρόσιος τοῦ παραδείσου», «Ἡ Α. Υ. διατάσσει», διάφορα σόρξ καὶ μίκυ μάους καὶ «Ἀν με θέλεις ἔλα σὺν ἅπαντα με καταπληκτικὴν ἐπιτυχίαν. Διαρρηματῆται τὰ «Ἐρωτικὸν βάλς» καὶ «Ὀδὸν νεώτερον ἀπὸ τὸ δυτικὸν μέτωπον».

ΑΡΤΑ

Εἰς τὴν πόλιν μας στερομένη, ἀπὸ πολλοῦ κινηματογράφου, ἐγκατέστησε τοιοῦτον ὁ ἐξ Ἰωαννίνων ἐπιχειρηματίας κ. Εὐσταθιάδης, ἀλλὰ μετ' ὀλίγης παραστάσεως ἐγκατέλειψε τὴν πόλιν μας, Ἥθη ἀφίχθη εἰς τὴν πόλιν μας ἄλλος ἐπιχειρηματίας κινηματογράφου, ὁ ἐκ Πρεβέζης κ. Καλ. Χατζόπουλος καὶ ἐγκατέστησε τοιοῦτον εἰς τὴν αἰθρῶσαν τοῦ κέντρου **Κιλίσι**, ὑπὸ τὴν διδύμην τοῦ κ. Σπυρ. Χατζοπούλου. Μέχρι σήμερον προβλήθησαν τὰ ἔργα «Ἀνθρώπινα ὀσκη», «Ὁ Ἀλήτης» με τὸν Ν. Κολίαν, «Ζητούνται καβαλιέροι» με τὸν Βίλλυ Φοίτης, «Ἡ λεγῶν τὸν ξένων» με τὸν Νόμαν Κέρου, «Φυγὴ ἀπὸ τὴν κόλαση» με τὸν Ζάν Μυρά, «Ἡ κωμῆδια τῆς καρδιάς», «Παρισινὴ κούκλα», «Τύχη καὶ ἔρω», «Τὸ παιδί τοῦ δρόμου» εἰς 4 ἐποχὰς, «Δαιμονιώδης καλπαρισὸς» καὶ «Ἡ νῆσιος τὸν χαμένον καροβῶν».

Ο ΚΑΤΗΦΟΡΟΣ

Κατάληξιν προεκάλεσε εἰς ὅλους τοὺς εἰδικούς Κινηματογραφικούς κύκλους, ὁ θαυμασὸς συγχρονισμὸς τῆς γαλλιστὶ ὀμιλοῦσης ταινίας «Κατήφορος» παραγωγῆς «Μετρό». Εἰς τὸ φιλμ αὐτὸ, ὅπου πρωταγωνιστεῖ ἡ Τζῶαν Κράουφοντ, ὁ συγχρονισμὸς καὶ ἡ ἀπόδοσις εἶναι τόσο ἐπιτυχεῖς ὥστε νὰ ἀμφιβάλλῃ κανεὶς ἂν πρόκειται περὶ ταινίας ἢ περὶ πραγματικότητος.

Ο ΡΑΜΟΝ Ν'ΟΒ ΡΟ ΕΙΣ ΝΕΑΝ ΥΟΡΚΗΝ

Οἱ ἀστέρες τῆς «Μετρό-Γκόλντουιν-Μάγερ» Ραμόν Νοβάρο καὶ Νόρα Γκρέγκορ εὐρίσκονται ἀπὸ τινῶν ἡμερῶν εἰς Νεάν Ὑόρκην χάριν ἀναφυξῆς.

ΓΚΡΑΝΤ ΟΤΕΛ,

Ἡ Βιενέσα ρωμαντέβ Βίκυ Μάδομ, συγγραφεῦς τοῦ περιφημοῦ θεατρικοῦ ἔργου «Γραντ Ὀτέλ», (ὅχι βεβαίως αὐτὸ ποὺ προβλήθη πρὸ ἑβδομάδος ἀπὸ «Σπλέντιτ» τῶν Ἀθηνῶν) ἐφθασε προχθές εἰς Χόλλυγουντδιὰ νὰ παρακολουθῆσθαι τὸ γέγραμα τοῦ ἔργου τῆς. Ὁ σκηνοθέτης τοῦ φιλμ Ἐντμον Γκούλνιτς, προσέλαβεν διὰ τὴν κινηματογραφικὴν διασκευὴν τοῦ ἔργου τὸν ἐπὶ πολλὰ ἔτη διατελέσαντα σεναριογράφον τῶν Ἔρνστ Λούμπετ, Χάινς Κρέλυ. Ἡ ταινία αὐτὴ θ' ἀποτελέσῃ τὴν μεγαλύτεραν ὑπερπαραγωγὴν τῆς Μετρό-Γκόλντουιν τοῦ 1932.

Ἡ ΣΑΠΦΩ ΕΙΣ ΤΗΝ ΓΕΡΜΑΝΙΑΝ

Με ἀράνταστον ἐπιτυχίαν προβάλλεται εἰς 20 συγχρόνως κινηματογράφους τῆς Γερμανίας ἡ ταινία τῆς «Μετρό Γκόλντουιν» «Σαπφῶ» με τὴν θείαν Γκρέτα Γκάμπο. Αἱ κριτικαὶ ὅλων τῶν ἐφημεριδῶν καὶ περιοδικῶν ἀνεξαιρέτως εἶναι ἐνθουσιώδεις, χαρακτηρίζουσαι τὴν δημοφιλίαν αὐτῆν τῆς Γκάμπο ὡς μίαν ἀπὸ τὰς καλλιτέρας τῆς καλλιτεχνικῆς τῆς σταδιοδρομίας. (Πρόκειται περὶ τῆς ταινίας ποὺ προβλήθη ἐφέτος εἰς τὸν «Ἀπόλλωνα».

ΠΩΔΕΙΓΜΑ ἡ ἐνοικιάζεται **Κινηματογραφικὴ Μηχανὴ** τύπου Ἐρνεμαν ἢ ἀρίστη καταστάσει μεθ' ὅλων τῶν ἐξαρτημάτων τῆς. Πληροφορίαι Ἰωάν. Γαγκόγιωργαν Δικηγόρων Πατισίων 23.

ΟΜΠΟΝΣΤΕΡ ΠΑΝΤΡΕΥΕΤΑΙ

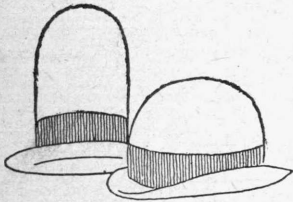
Metro Goldwyn-Mayer

Κινηματογραφικός Σταρ

Έτος Έννατον ἀριθ. 2 (288)

Ἀθήναι 31 Ἰανουαρίου 1932

ΕΦΘΑΣΑΝ ΑΙ ΜΟΝΑΙ ΟΜΙΛΟΥΣΑΙ ΤΑΙΝΙΑΙ ΤΩΝ
ΣΤΑΝ ΛΩΡΕΛ & ΟΛΙΒΕΡ ΧΑΡΝΤΥ

ΟΙ
ΒΑΣΙΛΕΙΣ
ΤΟΥ
ΓΕΛΩΤΟΣ

ΧΟΝΔΡΟΣ ΚΑΙ ΛΙΓΝΟΣ

ΠΑΡΑΓΟΥΝ

ΑΠΟΚΛΕΙΣΤΙΚΩΣ

ΑΠΟ ΤΟΥ

1926

ΜΟΝΟΝ ΔΙΑ ΤΗΝ

ΜΕΤΡΟ-ΓΚΟΛΝΤΟΥ'Ι'Ν-ΜΑ'Υ'ΕΡ ΦΙΛΜΣ-ΕΛΛΑΣ Α.Ε.Κ.Ε.

15 ΘΕΜΙΣΤΟΚΛΕΟΥΣ 15-ΑΘΗΝΑΙ

ΤΟ ΤΕΥΧΟΣ ΔΡΑΧ 5